

Διαφορετικά Ο Όμηρος δεν θα έστελνε τον Οδυσσέα, να πραγματοποιήσει μια Θυσία, "στην άκρη του Ωκεανού." Εκεί που "τελείωνε" ο αισθητός Κόσμος !!
Ευστ. 1670,23.

Εἶναι ἡ ἐμπειρία τοῦ Τοπίου ποῦ ἐκμαιεῦει τὸ κάθε δρώμενο.

Ισχυρισμός που, παρα προσδοκίαν, έρχεται σε ευθεία αντιπαράθεση σε όσα άλλα θαυμαστά προτείνει ο σεβαστός Walter Burkert, καθηγητής Πανεπιστημίου της Ζυρίχης, (**ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝ. ΘΡΗΣΚΕΙΑ, σελ.194 Εκδ. Καρδαμίτσα**)

Ακολουθεί ένα Είδος Ακριτομυθίας, που όμως συγχωρείται απο την γνωστική τελικώς αξία της. Το Ογκωδέστερο Βιβλίο, το σχετικό με την Αρχαία Ελληνική Θρησκεία, μεταφρασμένο και στα Ελληνικά, έχει συγγράψει ο πάντα σεβαστός καθηγητής Walter Burkert. Ωστόσο σχολιάζοντας το Ιερό του Τροφώνιου στην Λειβαδιά, περίπου αυτοχειριάζεται. Σημειώνει:

" Οι Ιεροί Τόποι πρέπει να δηλώνονται, αλλά φυσικές ιδιομορφίες του Ιερού Τόπου, είναι μάλλον ακατάλληλες γι αυτόν τον σκοπό. σπήλαια και κοιλώματα παίζουν περιθωριακό μάλλον ρόλο. "

Η εκτίμηση δηλώνει ατελή Βασική Γνώση της Αρχαίας Ελληνικής Θρησκείας. Σφάλμα εξόχως σοβαρό απο Καθηγητή της Ιστορίας των Θρησκειών. Εντελώς αντίθετα απο την εν λόγω εικασία,

Εἶναι ἡ ἐμπειρία τοῦ Τοπίου ποῦ ἐκμαιεῦει τὸ κάθε δρώμενο.

Ο ιδιαίτερος Χώρος. Τα χαρακτηριστικά του γνωρίσματα, και η ιδιοσυστασία του. Αν δεν συνέβαινα αυτό, ένα Ιερό με Παγκόσμια αναγνώριση (**άγώνας ιερούς οίκουμηνικούς τού υπογεγραμμένους Τροφώνεια, Επιγραφή Σινόπης**) και χρήση, θα έσπευδαν να αποκτήσουν κατα μίμηση της Λειβαδιάς, και πολλές γειτονικές πόλεις. Γιατί όχι η Χαιρώνεια, και η Κωρώνεια, γιατί όχι ο Αλάρτος, ο Ογχηστός, ακόμα και ο ιαματικός Αιδηψός.

**Χαλεπόν τά σπουδαία,
άνευ τών γελοίων μανθάνειν**

Στην Νότια Βοιωτία το σημερινό Κριεκούκι, και τα Παραπούγγια. Αρχαίες **Ερυθραί** και **Λεύκτρα** αντίστοιχα, γιατί να μην κατασκευάσουν ένα μαντείο, όπως εκείνο της Λειβαδιάς; Ακόμα και η πρωτοστατούσα στην Βοιωτία Θήβα, η αρχαιότερη των Ελληνικών Πόλεων, στην οποία μάλιστα φέρεται ότι είχε Γεννηθεί ο πρωταγωνιστής ης εδώ αναφοράς, Διόνυσος, πανελλήνιο Ιερό δεν είχε.

**(Ακριτομυθίας Εγκώμιον,
ίνα μή η πάτρια οικία κρημισθεί.)******

Το μοναδικό Καταβάσιον της Μητροπολιτικής Ελλάδας, λειτουργούσε στην Λεβάδεια. Δεν είναι τυχαία η τελευταία σκηνή του Λουκιανού, στη NEKYOMANTEIA του.

Επιστρέφοντας στον "επάνω Κόσμο" ένας επισκέπτης του Άδη που είχε επιχειρήσει την Κάθοδο, απο την Περσία, κοντά στον ποταμό Ευφράτη , παίρνει απο τον Μάγο – Οδηγό τις ακόλουθες οδηγίες.

*..... 'ταχείαν και απράγμονα ύποδείξω άτραπόν έπιστροφής.άγαγών με πρός χωρίον ζοφερώτερον, δείξας τή χειρί πόρρωθεν άμαυρόν και λεπτόν ώσπερ δια κλειθρίας φως είσρέον " Έκείνο" έφη έστιν τό ιερόν τό Τροφωνίου, κακείθεν κατίασιν οί από Βοιωτίας. ταύτην ούν άνιθι και εύθύς έση επί τής Έλλάδος." ήσθεις δέ τοίς ειρημένοις έγώ και τόν μάγον άσπασάμενος χαλεπώς μάλα δια του στομίου άνερπύσας ούκ οίδ' όπως έν Λεβαδεία γίγνομαι. **Menip.Nekyom. 22,10***

....θα σου δείξω σύντομο και εύκολο δρόμο....με οδήγησε σε τόπο πίο σκοτεινό, και μου έδειξε με το χέρι μακρυνά, φως λιγιστό και αμυδρό, σαν νάμπαινε από κλειδαρότρυπα. " Εκείνο " μου είπε είναι το ιερό του Τροφώνιου, και απο κει κατεβαίνουν οι Βοιωτοί. Πάρε λοιπόν τούτο το μονοπάτι και ευθύς θα βρεθεις στην Ελλάδα. Τα λόγια του αυτά με χαροποίησαν, έπειτα αφού αποχαιρέτησα τον μάγο, σύρθηκα με μεγάλη δυσκολία προς τα πάνω, μέσα απο το πέραςμα, και χωρίς να το καταλάβω βρέθηκα στην Λειβαδιά. (μετ. εκδ. ΚΑΚΤΟΣ)

Ως προϋπόθεση και συνέπεια, πάντα ήταν ο ιδιαίτερος Χώρος και τα μοναδικά χαρακτηριστικά του, που εκμαίευαν, που εξασφάλιζαν την επιτυχία μιας αξιόπιστης Κατάβασης στον Άδη. Μόνον στην κορυφή του Ιερού Όρους της αρχαίας Λεβάδειας υπήρχε μία "**κατιούσα όδός, ένα βάραθρον**" διαπιστωμένο έως σήμερα με Ηφαιστιακή ταυτότητα, παρουσία, αψευδή μαρτυρία, και αναμφισβήτητη Απόδειξη.

Στην κορυφή του Ιερού Όρους της Λειβαδιάς, υπάρχει απολιθωμένη Ηφαιστειακή Λάβα. Υπάρχει Σύνδεση με τον υπόγαιο Κόσμο του Άδη. Την εποχή λειτουργίας του Ιερού, ένα επώνυμο Μνημείο, η **Θήρα της Κόρης**, η Αρπαγή της Περσεφόνης απο τον Αϊδωνέα, τόνιζε και επιμαρτυρούσε αυτήν την Μοναδικότητα.....

Γι αυτό σέ κάθε Έλληνικό Ίερό διαδραματιζόταν και ένα διαφορετικό, ιδιόρρυθμο Ίεροτυπικό. Πουθενά δέν έπαναλαμβανόταν μία ίδια Άκολουθία.

**Αναπόφευκτη
επωδός**

**Κανένα Έλληνικό Ίερό δεν είχε ένα όμοιο άδυτο με κάποιο άλλο.
Όλα τα Έλληνικά άδυτα, μεταξύ τους διέφεραν.
Το καθ' ένα είχε την δική του ιδιοσυστασία.
Τα δικά του φυσιογνωστικά χαρακτηριστικά.**

**(Εδώ και η αντίθεση στην επιτόλαια πρόταση:
Ο ΙΕΡΟΣ ΤΡΙΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΙΕΡΩΝ.
Σχετ. Σημείωμα στο Διδίκτυο, με υπότιτλο: Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΛΑΝΗ.)**

Το είδος του πετρώματος, Η ειδική θέση, ως προς το οριζόντιο γήινο Επίπεδο, (συνηθέστατα μια κορυφή λόφου) και οι διαφορετικές μετεωρολογικές επιδράσεις, (λ.χ. Διαφορετική ένταση καιρικών φαινομένων, μεταξύ βορειότερων και νοτιότερων

παραλλήλων, προσέδιδαν στο κάθε Ιερό, στον κάθε Ελληνικό Ιερό Τ - όπο, την δική του γνωρισματική ταυτότητα, δράση, επίδραση, και αποτέλεσμα.

Κισσός υπήρχε και πλησιέστερα στην Αθήνα. Όμως ο μεγαλύτερος Βάκχειος Βότρυς σείεται από τισί ἐξ Ἀττικῆς μαινάδες, στην δικόρυφη πλάκα τῶν Δελφῶν.
(πάλλοντα καί σείοντα βακχείον κλάδον, μέγαν τ' ἀν' Ἑλλάδ)
(Ευριπ. Βάκχ. 309)

Ὁ Εὐριπίδης παύει νὰ γεννάει ἐρωτηματικά, ἂν ὁ **Τ ὀ π ο ς** ὅπου ἐπιτελεῖται τὸ Δρώμενο, ἐρμηνευθεῖ μὲ γνωμονα τισὶ προϋποθέσεις πού προηγήθηκαν.

Θὰ ἦταν ἀφελῆς ἢ πίστη, πὼς αὐτὲς οἱ Βάκχες πού ἐνσυνείδητα ἐπιδίδονται στὴν λήψη τῆς Χάρης, περιορίζουν τὴν ὠμοφαγία, σ' ἓνα συγκεκριμένο φυτὸ ἢ ζῶο, ἀπὸ τὰ ἀμέτρητα πού ὑπάρχουν στὸν περίγυρο.
Αὐτὸ τὸ ἐκλεγμένο πρότυπο μικρὸ ἔνθεο ζῶο, ἐνίοτε τὸ θηλάζουν, καὶ μετὰ τὸ διαμελίζουν. Ὡστε δὲν ὑπάρχει εἰκαστικὸ τρίπτυχο, μαινάδα – ζῶο – θεός, ** ἀλλὰ τὸ ἀληθινὸ δίπτυχο, Μαινάδα – Θεὸς σὲ λειτουργικὴ συνύπαρξη, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀφομοίωση. Μιὰ ἀφομοίωση – Ἀποθέωση.
Μιὰ ἀληθινὴ **σ υ γ γ έ ν ε ι α - ἔ ν σ ω μ ά τ ω σ η, μ ε τ ὸ ν θ ε ὀ.**
Ἔτσι ἢ Ὡμοφαγία γίνεται Χάρις.
Ἔτσι ἢ μαινάδα εἶναι ὄντως ἔνθεο καὶ περιέρχεται σὲ Ἐκσταση καὶ Ἐνθουσιασμό.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΩΜΑΔΙΟΣ

Av

Av "Ὁ Διόνυσος ὠμάδιος,"** ερμηνευθεῖ ὡς "Ὁ Διόνυσος πού τρώει ὠμὸ κρέας," τὸ Φαινόμενο θα ἔθετε σε κίνδυνο τὴν πολύτιμη Νουνέχεια. Σειρά ἀπο ἐρωτήματα. Πού ακριβῶς ἀναφέρεται ὅτι ὁ Διόνυσος τρώει ὠμὸ κρέας; καὶ ἐάν κάπου, πὼς τὸ τρώει; καθήμενος σε Τράπεζα, σε Ἀνάκλιτρο, ἢ κάπου στο δάσος, γιὰ νὰ υπομνηματιστεῖ καὶ ὁ Pierre Vidal Naquet, καὶ ὁ Διόνυσος ὡς **ΜΑΥΡΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ**; Ἀπο τὰ ὅσα εἶναι γνωστά, σχετικὰ με τὴν Διονυσιακὴ Πρακτικὴ, προκύπτει τὸ ἐξῆς καίριο ἐρώτημα: Πού ακριβῶς ὁ Θεὸς Διόνυσος **δ ι δ ά σ κ ε ι Ὡμοφαγία**; Ἡ ἀντιγραφικὴ μεταφορὰ τέτοιας ἐρμηνείας, δείχνει πὼς ἡ ολισθηρὴ κλιτύς, ἔχει πέρασ ἀγνωστο, καὶ ἔκταση συνεχῶς ἐπιμηκνόμενη.
Ἀπεναντίας ὀρθότερη Εἰκόνα καὶ Ἀντίληψη ἀναφαίνεται ἀπο τὴν ἐξήγησή του:

Ἠμέστης, Ὠμηστής, καὶ Ὠμάδιος με τὴν ὀντολογικὴ ταυτότητα τοῦ ἱεροῦ Φυτοῦ ἢ τοῦ ἱεροῦ Ζώου, εἶναι:
Εκεῖνος πού Ὠμός ἴσταται, καὶ Ὠμός διὰ (κεῖται)
Δεν τρώει ὁ ἴδιος Ὠμά. Τρώγεται Ὠμός ὁ ἴδιος.
Γίνεται ἀδιανόητο ἓνα πιστεῦω, ὅτι ὁ Θεὸς Διόνυσος, ἔτρωγε τὸν θυσιαζόμενο, τῆς ἀκόλουθης μαρτυρίας, ἐκλαμβάνοντας ὅτι ὁ διαμελιζόμενος, με κάποιον τρόπο γινόταν βορὰ τοῦ Διόνυσου.

"ἔθρον δέ καὶ ἐν Χίῳ τῷ Ὠμαδίῳ Διονύσω ἀνθρώπον διασπώντες"
Ὀρφ. Ὑμν. 29, 5. Πορφ. Ἀποχ. 2, 55,

*

*

Αυτή η τελευταία, με διάσπαση Ανθρωποθυσία, προτείνεται ως το πλέον κατάλληλο σημείο, ώστε να υπογραμμιστεί αν όχι η Απόλυτη, τουλάχιστον όμως μια ισχυρή Γνώση της Φιλοσοφίας των Αιματηρών Θυσιών. Προσέφεραν στον Διόνυσο και όχι μόνον, Αίμα, για να Συγκινήσουν, και έτσι με Αφομοίωση και Συγκερασμό, να Συνλειτουργήσουν Οργανικά με την Θεότητα .

Να Ζητήσουν μέσω της αιματοφόρου θυσίας απο τον θεό, την Αποτελεσματική Εκπλήρωση της όποιας Προσφυγής, που ασφαλώς είχε προκύψει απο κάποια Ανάγκη. Επιτακτική Ανάγκη.
(Είναι ο Αριστοτέλης που αποκαλεί τον θεό Ανάγκη.

''ανάγκη τί έν καί άοίδιον έστιν ό θεός. (Φ06. 259 α 14)

Μια Ανάγκη ώστε να χυθεί ως έσχατη λύση, θυσιαστικό Αίμα. Γι αυτό και η αρχαία Θυσία είχε Ισχύ Νόμου, και Αποτέλεσμα άμεσο και αποδείξιμο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το γνωστό Επίγραμμα των Θερμοπυλών. Γίνεται απόλυτα κατανοητός ο εκούσιος θάνατος του Βασιλιά, και των Τριακοσίων Σπαρτιατών.

(τήδε κείμεθα..... πειθόμενοι τοίς Νομίμοις.)

**Τὰ πάντα 'έν, καί 'εξ 'ένος πάντα
Ηράκλειτος**

Κάτι ώστόσο που χρειάζεται βελτίωση, και άπορρέει από την άλληλουχία ή όποια προηγήθηκε, είναι ή άποψη, ότι ή **Ωμοφαγία** έπιτελείται, **''κατόπιν θεϊκής έπιταγής.** **

Δέν ύπάρχει καμιά θεϊκή ύπόδειξη ή έπιταγή. Πώς θα ήταν δυνατόν άλλωστε. Οί παρεξηγημένοι ''λάτρες'' δέν πρεσβεύουν άφηρημένο θεό. Περιέρχονται σέ έκσταση και μέθεξη από την ωμοφαγία, ή κωμάζουν υπό την έπήρεια τής σείσης του άνθισμένου κωματοφόρου κισσοϋ, και άλλοτε από τò άπλό μάσημα των φύλλων του, αλλά πάντα κινούμενοι μέσα σέ...

Όρια καί Αίτια Κόσμου Αίσθητοϋ.

Τόσο οί προϋποθέσεις, όσο και οί συνέπειες του δρώμενου, είναι άποκλειστικός καρπός, παραγωγή, και προϊόν εκείνου που σήμερα άποκαλείται **''λάτρης.**'' Και μάλιστα τής έπισυναπτόμενης από τον Όμηρο ικανότητας του **''λάτρη.**'' ***''χαλεποί θεοί φαίνεσθαι εναργείς '' (Hom. II.20,132)***
(είναι δύσκολο να δεις καθαρά τόν θεό.)

Έναπόκειται στην ικανότητα του **''λάτρη''** να Σωματοποιήσει τόν Ασώματο Θεό.

Τò Ασώματο Αίτιο.

Ό νοητός θεός, ή χρηστική Ουσία του ασώματος αίτιου, με την έφαρμογή τής Ίερατικής Τέχνης, ως ένυπάρχων μέσα στην ύλη, συμπράτων σωματοποιείται, στα άντιπροσωπευτικά φυτικά ή ζωϊκά Είδη, που χρησιμοποιούνται κατά την

διάρκεια της Τελετουργίας.

Ο Μεταβολισμός είναι διακριτός κατά την διαδικασία διάπλασης της Ύλης.

Το Υλικόν, το Ποιητικόν, το Ειδικόν και το έσχατο Τελικόν Αίτιον, είναι όλος ο Έμβιος, αλλά και Άβιος Κόσμος. Αυτόν τὸν μηχανισμό, αὐτὴν τὴν διαδικασία, προϋποθέτει, καὶ συνεπάγεται, ὁ ὕστερος θρησκευτικὸς λόγος :

*Τὰ πρῶτα Αἴτια ἀσώματα
Τὰ δὲ κατὰ συμβεβηκὸς ἢ μετοχὴν
τῆς σωματικῆς ὑποστάσεως,
ὥστε εἶναι τὸν Κόσμον σῶμα.
Ἀριστοτέλης*

Ὁ θεὸν ὀπός, σὲ θέση καὶ λειτουργία δεσπόζουσα, πληροὶ τὰ Πάντα.

Ὑπερβολὴ ἐπίσης θεωρεῖται, νὰ ἐπωνομάζονται οἱ **ωμοφαγικὲς πράξεις**,
“βάρβαρη τελετουργία.” **

Πῶς ἄραγε θὰ προέκυπτε χάρις ἀπὸ μία βάρβαρη τελετουργία;

Ὅμως ἡ σύγχρονη Φυσικὴ καὶ Χημεία, μέσω στυγνοῦ Ιατροδικαστικοῦ Λόγου, πληροφορεῖ ὅτι: Τὰ κύτταρα τοῦ κάθε φυτοῦ, δὲν παρουσιάζουν διαβαθμίσεις στὸν πόνο, ὅταν κόβονται μὲ μαχαίρι, ἀπὸ τὰ ἀντίστοιχα τοῦ ζώου ποὺ θανατώνεται μὲ διαμελισμό. Κάποιος επιμερισμός "πολιτισμένης" κατα τὴν επακόλουθη διαδικασία κατανάλωσης, δὲν θα ἀντεχε διάκριση. Σὲ μεγαλύτερο μάλιστα βαθμὸ ἀπάνθρωπος, θὰ ἦταν δυνατό νὰ κληθεῖ, ἐκεῖνος ποὺ ποικιλότροπα καρυκεύει καὶ ποικιλόμορφα παρασκευάζει εὐγευστα ἐδέσματα, ἀπὸ ἓνα γενικότερα ὄμαιμον Εἶδος.

Τέτοιου εἴδους ἀντιλήψεις καὶ πρακτικὲς δὲν ἦσαν πάντα ἔτσι ἐμπεδομένες. Εἰδικότερα ὅμως στὴν **Θεοφαγία**, ὁ πρότυπος θεός, εἶναι τόσο καθαρώτερος, καὶ ἀγνότερος, ὅσο σὲ πῶς **“ἀρχαϊκὴ”** κατάστασι καὶ μορφή βρίσκεται. Ὅριστε γιατί ὁ Διόνυσος κομματιάζεται καὶ τρώγεται στὴν βρεφικὴ ἀνάπτυξή του.

**Οἱ Τιτάνες ἀποδεκτῶς κομμάτιασαν, καὶ ἔφαγαν τὸν βρεφικὸ Διόνυσο.
Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν δηλώνει ἀπλῶς, ἀλλὰ ἀποδεικνύει πῶς μέσα στὴν
Τιτανικὴ Φύση τοῦ ἀνθρώπου, συνυπάρχει καὶ ἡ Οὐσία τοῦ θεοῦ.**

Στὸ σύγχρονο θρησκευτικὸ Τυπικὸ, ὁ θεός, φέρεται ὅτι ὑπεκατέστησε ἑαυτὸν, μὲ τὸν Ἄ ρ τ ὀ ν καὶ Ὁ ἰ ν ο ν. Ὁ κάθε Ἄρτος καὶ ὁ κάθε Οἶνος ἀνάγονται μέσω τῆς θείας Τελετουργίας σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα τῆς Θεότητος.

Ἡ διαπίστωση ἴσως νὰ δικαιολογοῦσε μ’ αὐτὴν τὴν πρακτικὴ, ἓνα εἶδος συμβολικοῦ υποκατάστατου τῆς Θείας Ευχαριστίας, ἀλλὰ στὴν οὐσία, ἡ σημερινὴ Θεία Κοινωνία, εἶναι ἓνα ἀληθινὸ Πρότυπο τοῦ πανταχοῦ παρόντος, καὶ τα πάντα πληρούντος, Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς ἔτσι εἶναι αἰρετός, ἀλώσιμος καὶ ἀφομοιούμενος.

Εἴαν σήμερα ἐπρεπε νὰ Επαναληφθεῖ ἓνα Δρώμενο, σύμφωνα με τὴν ἀρχαιότερες θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις, καὶ νὰ γίνῃ κάποιου εἴδους ἀμεση Μετάληψη, ἀμεσα με τὴν σάρκα καὶ τὸ αἷμα, μικρῆς ἡλικίας ζώντος ζώου, ὡς υποκατάστατου τῆς Θεότητος, ἡ ἐμπειρία θα μεταστρεφόταν σε ἐφιαλτικὴ.

Ο λόγος αφορά τον σύγχρονο θεό, αφού μια άμεση, μια αμεσώτατη Μετάληψη, με το τοτεμικό ζώο καταγωγής, δηλ. τον Αμνό τον Αίροντα τις αμαρτίες του Κόσμου επισυμβαίνει την περίοδο του Πάσχα, κατά τον περιοδικό εορτασμό της Ανάστασης. Ο Πασχαλινός Αμνός είναι μια ζωομορφική υπόσταση του Σωτήρα.....
Μια αρχαιότερου είδους Μετάληψη εναρμονίζεται στην σύγχρονη Ακολουθία.
Σήμερα συμβαίνει μια Αιματηρή Ουσία, με τιμές Εκατομυριάμβης !!

Επίλογος

Τὰ πάντα ἐν καὶ ἐξ ἐνὸς πάντα. (Ἡράκλειτος)
Τὰ πάντα ἐκ μονάδος προέρχεται καὶ εἰς μονάδα καταλήγει. (Πυθαγόρας)
Εἰς λόγος καὶ μία αἰτία ἐπὶ πάντων. (Αριστλ.Μζ,17, 1041α 17)

Την σημερινή εποχή, ο εκπολιτισμένος άνθρωπος, δεν αντέχει τις “βάρβαρες” πρακτικές μίας κυριολεκτικής ωμοφαγίας. Το όποιο Θρησκευτικό Σύστημα γενικότερα, απαγορεύει κάθε είδος, μεμονομένου ή θιασιακού αυθορμητισμού, πέραν των όσων έχουν θεσπιστεί με τους αποκαλούμενους Ιερούς Κανόνες. Κανόνες, σύμφωνα με το Αριστοτελικό, “ούτως έχειν, καί ούκ άλλως.”

Η κάθε επώνυμη Θρησκεία μάλιστα, στο δόγμα του :
τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα, ἐπαγγέλεται μιὰν ἀναντίρρητη
αὐθεντικότητα τοῦ ἡμέτερου θεοῦ, ἢ ὅποια ὑποστηρίζεται καὶ
ἀπὸ τὰ ἑκατομύρια τῶν μυημένων σ’ αὐτὸν τὸν ἐπώνυμο θεό.

Θὰ ἦταν ὁμως σφάλμα, ἢ θρησκεία τῶν πολλῶν, καὶ τῶν πολιτισμένων,
(π.χ. Χριστιανισμός, Ἰσλάμ, Βουδισμός) νὰ ταξινομηθεῖ σὲ θέση ὑπέρτερης
ἀποτελεσματικότητας καὶ ἐπήρρειας στὸν ἀνθρώπινο παράγοντα, ἀπ’ ὅση
δύναμη καὶ ἐπήρρεια ἀπορρέει ἀπὸ μικρότερες φυλετικές ἱεροπραξίες.

Οἱ μάγοι – γιατροὶ τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, οἱ Σαμάνοι τῶν περιπολικῶν περιοχῶν,
οἱ γραφικοὶ ἱερεῖς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ἀρχιεπαγγέλου, οἱ Ἰνδιάνοι τῆς Ἀμερικῆς, δὲν
ὑπολείπονται στὴν ἱκανότητα Σωματοποίησης τοῦ ἀσώματος Θεοῦ.
Καὶ αὐτοὶ ἐπιτελοῦν μία Τελετουργία, αἱματηρὴ ἢ ἀναίμακτη, μὲ τὰ
ἴδια καὶ ἀσφαλῶς λιγότερο ὑστερόβουλα ἀποτελέσματα.
Καὶ αὐτοὶ ἐναρμονιζόμενοι σὲ μιὰν ἐκπληκτικὴ ἀρχέγονη παρακαταθήκη.
Κυριολεκτικὰ ὑλοποιοῦν τὰ ἀρχικὰ Ἀσώματα Αἴτια.

Όλες τισί εποχές, σε κάθε Ιερό Τ-όπο, τα Αἴτια, παραβρίσκονται σὲ θέση διάπλασης.

Κατὰ τὴν κατεργασία ὑλοποίησης, μιὰ διακριτὴ ποιότητα ἀποτελέσματος,
μεταξὺ Θετικοῦ – Ἀρνητικοῦ, (Καλοῦ καὶ Κακοῦ) ἀπλὰ εἶναι θέμα ἐπιλογῆς.

Τι σημαίνει αὐτό :

Με δεδομένο ὅτι ἡ Οὐσία εἶναι Μία. (Aristl. Μδ 6, 1016 b2)

Ο Θεός εἶναι Ἐνας. Στὸ ὅποιο δὴ ποτε Θρησκευτικὸ Δρώμενο προσκαλεῖται σε
αυστηρὴ προστακτικὴ Ἐγκλιση,

(βαίνε, ελθέ μάκαιρα θεά Αφροδίτη, αλλά και δός, άφες, παράσχου, ελέησον)

Κατά την Συνέργειά του στο οποιοδήποτε Ιερό Μυστήριο, επιλέγεται και η Διάφορη Παρουσία του. Επιλέγεται το Διαφορετικό Πρόσωπο, και η Ιδιότητα του Θεού.

Επικαλείται, ένας ίδιος θεός που συγχρόνω εμφορείται με την ιδιότητα του Καλού και του Κακού, από τις οποίες ο λάτρης επιλέγει την μία ή την άλλη.

Το Φαινόμενο γίνεται εύκολα αντιληπτό, ακριβώς γιατί στηρίζεται στην Φυσική Απόδειξη. Γι αυτό και ο θεός ονομάζεται Ανάγκη.

(ανάγκη τί έν καί άοίδιον (Aristl. Φθ 6 252 a 14).

Κάτω απο την απόλυτη θεώρηση Φυσικής και Χημείας, η μοναδική Ουσία, παρ – ουσία – ζεται, και με την χαρακτηριστική έλλειψη του ετέρου.

Όπως διατύπωσε ήδη ο Αϊνστάϊν, εκδηλώνεται Ψύχος, όταν υπάρχει απουσία του Θερμού.

Το Σκότος δεν είναι άλλο τι, παρά η απουσία του Φωτός.

Έτσι ο Αγαθός Θεός προσδιορίζεται και ως η έλλειψη του αντί - θέτου.....

Εδώ ακριβώς εμφιλοχωρεί η απαραίτητη Κινητήρια Δύναμη του Κακού....

Εδώ ακριβώς επιβάλλεται η ικεσία για μιάν *είρήνη τού σύμπαντος Κόσμου.....*

Στάθης Βαλλάς
vallas.eustathios@gmail.com

Και με την ευκαιρία της σύμπλεξης του Διόνυσου, με το αρχαίο μαντείο του Τροφώνιου, παρατίθεται ένα ακόμη Στοιχείο, που συνιστά προσοχή σε επιρρέπειες και τυποποιημένες Επαναλήψεις. λ.χ. Ο Διόνυσος πολιτογραφήθηκε ως Φυλετικός θεός των Θρακών, και φέρεται ότι η λατρεία του " ξεκίνησε απο την Θράκη." Το Ακόλουθο, αφήνει εύλογες αμφιβολίες.

*Λύσιοι τελεταί: αί τού Διονύσου. Βοιωτοί γάρ άλλόντες υπό Θρα-
κών καί φυγόντες είς Τροφωνίου, κατ' όναρ εκείνου Διόνυσον έσεσθαι
βοηθόν φήσαντος, μεθύουσιν επίθέμενοι τοίς Θραζίν, έλυσαν άλλήλους,
καί Διονύσου Λυσίου ίερόν ίδρύσαντο. Suda Lex.867*

Στην Λειβαδιά βρέθηκε Επιγραφή, που αναγράφει: **ΔΙΩΝΥΣΩ ΕΥΣΤΑΦΥΛΩ.**
Αξίζει να τονιστεί ότι το επώνυμο είναι Μοναδικό.